

BÚCSÚ BODGÁL FERENCTŐL

Nem véletlen, hogy neve lapunk mostani számában két cikk alatt is olvasható. Ezek az írásai is meggyőzően tanúskodnak, hogy szerzőjük – kinek pályafutása oly váratlanul és fájdalmasan tört ketté – mennyire szívén viselte a néprajzi és helytörténeti gyűjtőmozgalom ügyét. Beszédesen szemléltetik, milyen nagy része volt abban, hogy Borsod-Abaúj-Zemplén megyében – kiváló elődök alapvetésére építve – továbbfejlődött, s országosan is kiemelkedő szintre emelkedett a mozgalom.

Sok józan körültekintéssel, példás ügyszeretettel, fáradhatatlan energiával szervezte, buzdította a megye önkéntes gyűjtőit. Sokat tett annak érdekében, hogy munkájuk eredményei hozzáférhetőek, felhasználhatók legyenek. Ezért hozta létre a miskolci Hermann Ottó Múzeumban az egyik legnagyobb és leggondozottabb kéziratos vidéki múzeumi adattárat, ezért válogatta össze a megyei pályamunkák legjavából 1966-ban a „Borsod megye népi hagyományaiából” c. gazdag anyagú, országos elismerést aratott gyűjteményes kötetet, s ezért segítette megjelenéshez az azóta elhunyt kiváló gyűjtő, *Koós Imre* „Simmásélet” c., hiánypótló, szép könyvét. Ez vezette akkor is, amikor több tanulmányban feltárta a megyei gyűjtés, gyűjtésszervezés történetét, összefoglalta az eddigi kutatási eredményeket és feladatokat, s emléket állított a neves megyei gyűjtők, kutatók, *Istvánffy Gyula*, *Kóris Kálmán*, *Margalaki Kiss Lajos* és *Kolumbán Lajos* munkásságának. Buzdító, bíráló, lektori tevékenységének, valamint saját szerkesztői példájának nagy része van abban, hogy a megye szakköröknek, művelődési házainak publikációi, gyűjteményes kötetei, mind számukkal, mind színvonalukkal országos elismerést vívtak ki.

Saját kutató tevékenységének középpontjában a népi kismesterségek, különösen a régi falusi életben olyan nagy jelentőségű kovácmesterség búvárlata állott. Ez utóbbinak elmélyedő vizsgálatához terjedelmes útmutató füzetet is állított össze. Reméljük, ennek megjelenetéséről mielőbb gondoskodnak az illetékesek, s ezzel elősegítik, hogy e téren végzett értékes munkássága folytatódjék.

Mindössze 40 éves volt. Az a 15 év, amelyet múzeológusi poszton Miskolcon töltött, a hatáskörébe tartozó feladatok feltárása, munkába-

vétele, az erre való mozgósítás, a tudományos eredmények népszerűsítése terén egyaránt példamutató.

A fájdalmas búcsúvételnél csak az adhat némi vigaszt, hogy ügyszeretetének, fáradhatatlan aktivitásának, áldozatos segítőkészségének példája követőkre talál megýjében és annak határain kívül is.

M. P.

KIVÁLÓ HONISMERETI SZAKKÖRVEZETŐK JUTALMAZÁSA

1968 óta immár harmadízben jutalmazák meg azokat a középfoóú és általános iskolai honismereti (néprajzi-nyelvjárási, helytörténeti-munkásmozgalmi stb.) szakkörvezető tanárokat, akik szakköri tevékenységükkel a szocialista hazafias nevelésben és a tudománysegítő gyűjtőmunkában a legkiemelkedőbb eredményt érték el.

A jutalmazó intézmények: a Magyar Tudományos Akadémia Társadalomtudományi Főosztálya, a KISZ Központi Bizottsága, a Magyar Úttörők Szövetsége Országos Elnöksége, a Pedagógusok Szakszervezete, a Művelődésügyi, a Munkaügyi, a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi, az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium.

A jutalmakat 1972. november 23-án dr. Ortutay Gyula akadémikus adta át a Magyar Tudományos Akadémia épületében.

3000 Ft-os I. díjban részesült:

Debiczký István, a pécsi Pollack Mihály Építőipari Technikum igazgatója,

Kováts Dániel, a sátoraljaújhelyi Kossuth Lajos Gimnázium tanára,
dr. Pelle Béláné, az egrí Szilágyi Erzsébet Gimnázium és Szakközépiskola tanára,

Terge Lajosné, a polgári József Attila Gimnázium volt tanára, jelenleg a debreceni Landler Jenő Szakközépiskola tanára.

2000 Ft-os II. díjban részesült:

Gál József, a marcali Lady János Gimnázium és Szakközépiskola tanára,

Hegedűs Jenő, a debreceni Élelmiszeripari Szakközépiskola tanára,
Jávor István, a budapesti 44. sz. Szakmunkástanuló Kollégium tanára,